

Akác

VISSZHANG - LVIII. évfolyam, 16. szám, 2014. április 18.

Huszár Ágnes írja az április 4-i szám Páratlan oldalán, hogy nem sikerült megmenteni politikusainknak „Brüsszelben” a fehér akácot. Tegyük hozzá: *hál’ istennek!* Ugyanis a fafaj tulajdonságai közt említett néhány pozitívum sem igaz.

Nem „nyújt árnyékot a tűző napon” (az erős napsütés és a párolgási veszteség ellen úgy védekezik, hogy „összehúzza” és a napsugárzással párhuzamos irányba fordítja el levélzetét: úgy működik, mint egy „antipergola”).

Az se igaz, hogy fájából „asztal készül, ágy és koporsó”: bútorfának is elég pocsék, inkább csak karónak, szerszámnyélnek és tüzelőnek való.

Az ugyan igaz, hogy „gyökereivel megköti a futóhomokot”, de abban sincs túl sok köszönet: ahol egyszer gyökeret vert, onnan kiírhatatlan betolakodó, biokémiai úton mérgezi a talajt, és csak néhány igénytelen gaz él meg aljnövényzetében. Az általa kiszorított, igazán őshonos Kárpát-medencei növények, növénytársulások (a valódi „*hungarikumok*”) még akkor is csak hosszú évek múltán élnek meg az akácos által előmérgezett talajon, ha nagy nehezen sikerül kiirtani onnan a betolakodót – mindezeket szakszerűen és közérthetően leírja az alábbi MTA-állásfoglalás (amely valamiért a „*közzszolgálati* médiában” persze nem jelent meg). Ajánlom figyelmükbe a <http://tajepiteszek.hu/az-mta-okologiai-kutatokozpontjanak-allasfoglalasa-az-akac-tudomanyos-megiteleser> ol linket.

Az persze igaz, hogy az akác kiváló mézelő, de ettől – és azért, mert nálunk hagyták káros mértékben túlszaporodni – még *nem hungaricum*. Az illetékeseknek („politikusainknak”) nem ártott volna a méhészeken túl az erdészeket és az ökológusokat is megkérdezniük, mielőtt szokásosan *egyoldalú* döntésüket meghozták.

(aki se nem méhész, se nem erdész, se nem ökológus)